

*... zeii sunt departe, sus,
Dușmanii – lângă noi!
(George Coșbuc)*

Viitorul pe care urmează să-l trăim cu toții se va caracteriza, printre altele, prin informatizare și violență.

Dacă tendința societății spre informatizare este evidentă, amenințarea domniei violenței este poate mai puțin percepută de omul obișnuit. Violența se referă la numeroase domenii: mediu (fenomene și schimbări drastice de climă), societate, limbaj etc.

De exemplu, alături de nesimțire și prostie, violența socială apare peste tot în lumea modernă, năvălește în viața noastră de zi cu zi. Suntem agresați în continuu și din toate părțile de: iresponsabilitate, nesimțire, indolență, inconștiență, mitocănie, accidente de circulație, alcoolici,

3.2. Violența e cu noi!

teroriști, drogați, otrăvirea cu alimente stricate, minciuni propagandistice ș.a.m.d. Agresiuni mai mult sau mai puțin violente - cu sau fără premeditare, cu sau fără urmări corporale, dar totdeauna producătoare de stres.

Statul funcționează pe baza unui *Contract social*, potrivit căruia cetățenii plătesc impozite către autoritatea, iar ele livrează în schimb anumite servicii: ordine publică, sănătate, educație etc. Dar azi Statul nu-și mai respectă Contractul!

Practic, oficialitățile, politicienii, par că se ocupă doar de a face birocrație, corupție, avere personală. Așa că printre alte disfuncții sociale - pe care Statul avea sarcina să le stârpească sau cel puțin controleze - orice om a ajuns să se confrunte și cu violența.

Din păcate, oamenii refuză să accepte evidența și preferă să trăiască în iluzii, susținând liniștitor că societatea s-a civilizat și am fi scăpat de violență.

Realitatea nu poate fi însă contrazisă mult timp. Confruntat până la urmă cu ea, omul slab (majoritar) se refugiază și el în brutalitate și violență. El suferă de *teamă* – ca rezultat al sentimentului de inferioritate; și de *intoleranță*

- ca rezultat al fricii și insecurității. Și "S"urile bogaților și "S"urile calicilor (vezi # 2.5) nasc agresivitate și violență. Ele sunt produse de prea multă, dar și de prea puțină civilizație; de multă, dar și de puțină educație (greșită). De curând, în Vest s-a mai "descoperit" un motiv pentru violența tinerilor, pe lângă lupta de clasă (Marx) și sex (Freud): plictiseala (școlară) - ceea ce confirmă rolul nefast al sedentarismului generalizat.

La noi în țară media este de circa 7500 de infracțiuni violente pe an, cu urmări distructive și adeseori ireparabile pentru victime, din care aproximativ 1200 violuri, 50 % tâlhării, 12 % omoruri. 6 % din femei sunt abuzate psihic iar 8 % abuzate sexual, prima cauză a violenței în familie fiind alcoolismul. Copiii găsesc violența peste tot: acasă, pe drumul între casă și școală, la școală; nu e de mirare că se molipsesc. Violența copiilor este alimentată de:

- massmedia și TV (la care doar sub 2 % din programe au caracter educativ);
- scăparea de sub autoritatea școlii și/ sau părinților;
- divorțul între informație și educație în școala de după 1970.

De frica agresiunilor sexuale, într-o țară apuseană elevele din cursul primar pleacă la toaletă cu un dispozitiv de „alarmă anti-viol”, disponibil în fiecare clasă. Majoritatea tâlhăriilor (furt însoțit de violență) se comit în stradă, parcuri, locuri dosnice, străzi neluminate, holuri, lifturi și scări de bloc, asupra persoanelor singure sau în stare de ebrietate.

□□ *Agresivitatea* este un mod de comportare, o mentalitate, intenția de a rezolva în mod violent orice problemă. Agresivitatea este cauzată de un deranjament mintal, pricinuit printre altele de: sedentarism, sărăcie, incultură, boli psihice.

Violența este punerea în practică a intenției.

Violența va exista mereu deoarece este inerentă naturii umane, fiind cauzată de funcționarea normală a organismului:

- *instinctul de supraviețuire* provoacă lupta între cei care au și cei care n-au: hrană, apă, combustibil, resurse de bază (haine, electricitate etc.), respectiv eternele conflicte între săraci și bogați;

- *instinctul sexual*, transferat în frustrări din cele mai variate, provoacă eterna luptă pentru "mai multă" avere, putere, dominație, glorie; pentru idealuri ("dreptate", "adevăr") ș.a.m.d. Conflictele apar datorită permanentelor încercări ale câte unui membru al grupului de a-i domina pe ceilalți (de a deveni personajul

alfa

în cadrul grupului).

Agresivitatea (ca trăsătură de caracter) și manifestarea ei concretă (violența) au numeroase cauze: stările conflictuale mai vechi sau spontane, produse de: băutură (33 %), gelozie, răzbunare, jaf - dar sunt și faptele unor bolnavi psihici. 79 % din crimele săvârșite la noi n-au motive precise; jumătate din ele sunt făptuite cu cuțitul la beție, în cârciumile sătești. Violențele se datorează: șomajului, inflației, sărăciei, inegalităților economice frapante, nesiguranței și frustrării, adică neadaptării la scăderea drastică a nivelului de trai, la bulversarea scării de valori și la dispariția reperelor spiritual-morale.

Din cauza unui grad din ce în ce mic de educație și instrucție (12 % din făptași sunt minori) apare o tendință generală de de-responsabilizare. Scade teama de efectul legii, ca urmare a lipsei de reacție a Statului la majoritatea delictelor (în 1998, din 263 939 infractori au fost arestați numai 27 543).

Deoarece delincvenții sunt fie frustrați, fie șomeri, fie de etnie minoritară, nimeni n-a avut curajul să le dea lecții de morală. Rezultatele nu întârzie. *Eu-l* egoist a doborât *noi-ul* civic, drepturile omului au acoperit obligațiile cetățenești, Statul a premiat minoritățile dar a capotat în fața racilelor națiunii. Statul anonim și imparțial a cedat în fața poftelor individului-rege. În felul acesta s-a consumat zestrea de idei și de proiecte pentru viitor. Scena publică a devenit un

3.2. Violența e cu noi!

spectacol de revistă al orgoliilor nomenclaturiştilor, excitați de mirosul banilor ușor de furat din visteria statului dar și de iluzia minunilor tehnologice importate din apus (cum ar fi manipularea alegătorilor cu TV...).

Violența poate fi *individuală* - cauzată atât de factori interni, biologici (instincte, sentimente, echilibru biochimic etc.) cât și de factori externi (influența mediului etc.), ori

colectivă

(rasismul, războiul etc.). În pofida tratatelor internaționale, 40 de țări sunt mai mult sau mai puțin pornite să se doteze cu arma atomică. Dacă până și statele “civilizate” se comportă violent, ce poți să mai aștepti de la indivizi izolați, oricum mai înclinați la iresponsabilitate? Maica Tereza zicea: “

Dacă o mamă e dispusă să-și omoare propriul copil (să avorteze), cum de puteți crede că s-ar putea evita ca bărbații să se ucidă între ei (să facă război) ?”.

Cu tot progresul civilizației, în sec. 21 lumea a (re)devenit periculoasă - așa cum era în epoca de piatră, în junglă. Atât la nivelul indivizilor – cât și la nivelul statelor.

Victima e vinovată pentru ce pățește!

Mulți făptași (criminali, bătăuși etc.) aruncă toată vina asupra altora: soartă, părinți, societate, mitocani, derbedei, întâmplare, străini etc., susținând la nesfârșit și candid că “*nu eu am vrut să mă nasc așa,*

i sunt de vină

pentru faptele mele

”.

alți

Adică n-ar fi ei vinovați de defectele lor, deci pot continua să-și facă de cap.

Părerile lor sunt susținute indirect de cercetările biochimiei, care arată că o mulțime de caracteristici, chiar și sentimente, sunt determinate de substanțe chimice prezente – sau absente – din corpul omului. Adică, omul e în realitate o uzină chimică și (aproape) toate manifestările, motivațiile, părerile, reacțiile sau acțiunile sale sunt determinate de procesele biochimice din organism. Așa că agresiunea sau violența se datorează unui dezechilibru de hormoni, enzime și alte substanțe. La fel stă treaba și cu eroismul sau lașitatea: conținutul de substanță MDO în sânge determină pofta de risc, sau curajul unui individ. În general bărbații au

mai puțin MDO decât femeile, sunt mai curajoși, acceptă riscul.

Până acuma, tradiția considera că defectele de caracter rezultă din “păcate”, din comportamente reprobabile dar controlabile cu voința. După cum merg lucrurile, sunt mari șanse ca știința să descopere noi substanțe și reacții biochimice, sau gene, care vor explica orice trăsătură, comportare, reacție, sentiment omenesc. Te pomenești că se vor descoperi și substanțele, sau genele, care cauzează nesimțirea, prostia, sminteala, eventual și medicamentele corectoare!

În realitate, tradiția are dreptate și știința nu, **răspunderea este personală**:

- Substanțele respective ajung să fie lipsă sau exces în organism din cauza sedentarismului și a modului greșit de viață, adică a modului cum fiecare își gestionează viața, nu din cauza „altora”: Dumnezeu, părinți, străini etc.
- Nu se poate spune că individul n-a avut de ales: în realitate, spermatozoidul din care el se trage “a vrut” s-o facă, altfel n-ar fi alergat ca un nebun să-și depășească foarte numeroșii colegi pentru a reuși să fecundeze ovulul. Fiecare din noi „am ales” să ne naștem așa cum suntem!
- **Fiecare poate -dacă vrea cu adevărat- să-și schimbe viața**, să lupte cu soarta și cu substanțele din corpul său. Poate să-și planifice viitorul, să se pregătească pentru a învinge greutățile previzibile.

Dacă însă îi place să fie victimă - n-are decât să îndure și să se vaete. Cum sunt de exemplu ziaristii care mănâncă deseori bătaie, dar nu intră niciodată într-un *Dojo*!

Cine e de vină, agresorul au victima? Din punctul de vedere rațional - **amândoi**!

Și totuși, justiția pedepsește numai agresorul, nesilind victima să ia măsuri pentru a nu mai repeta greșelile care au făcut-o să devină victimă. Dacă am duce acest raționament al justiției actuale până la capăt, ar rezulta că profesorii din școli merită pedepsiți, deoarece chinuie numeroși elevi (care nu doresc să învețe)!?

Orice conflict e până la urmă o lecție de viață și de coabitare socială, care ar trebui tratată

corespunzător atât de pătași, cât și de societate. Sigur că pedepsele agresorului și victimei trebuie să fie diferite în fond și în formă, dar pentru societate e total neproductiv să fie pedepsită doar una din părți (agresorul). **Victima trebuie și ea pedepsită**, pentru a o sili ca în viitor să gândească altfel, să devină responsabilă și să învețe autoapărarea.

□ □ **Cine nu se pegătește să se apere - merită să sufere.**

De la aceasta regulă fac excepție numai minorii și invalizii - care din motive biologice nu sunt în stare să judece corect. În cazul acestor victime, vina este atât a părinților, cât și a cadrelor didactice sau a autorităților statului.

Însă chestiunea: de ce sunt mulți oameni violenți, cum de-au ajuns astfel etc., este practic mai puțin interesantă decât răspunsul la întrebarea: *ce-i de făcut cu ei?*

Oamenii care produc conflicte sunt “bolnavi”, suferinzi de dezechilibre metabolice sau defecțiuni genetice. Cei “sănătoși” au datoria morală, plus interesul (economic, social etc.) să-i ajute. Ajutorarea la nivel social se poate face prin educație, constrângere (bătaie, închisoare, exilare etc), sau manipulare biochimică. Prima metodă este net preferabilă.

Ce-ar putea face indivizii normali, sănătoși la cap, pentru a supraviețui și chiar a se dezvolta în aceste condiții? E vorba pe de o parte să facă față unor crize locale sau personale, unor situații întâmplătoare, iar pe de alta, de măsurile necesare pentru a remedia situația proastă în general la nivel de țară.

Soluția pentru prima grupă de probleme e *autoapărarea* – adică toată lumea să se pregătească, să învețe *autoapărarea* *fără arme*.

Pentru problemele colective poate fi luată în considerație *atitudinea civică responsabilă*, prin implicarea personală - pe de o parte pentru asigurarea unei protecții colective sau publice, iar pe de alta pentru prevenirea violenței cu ajutorul educației etc.

La nivelul societății, s-au luat tot felul de măsuri contra apariției violenței, dar nu e deloc sigur că logica, educația, civilizația, poliția, UE sau ONU îi vor potoli pe toți potențialii zurbagii (care am văzut că se înmulțesc). Orice strategie de (auto)apărare a țării ajunge la concluzia că România nu se poate apăra prin luptă armată „dreaptă”: hotarele noastre n-au obstacole naturale, lipsesc resursele materiale necesare etc. Soluția este pe plan extern o politică dibace, iar în plan intern rezistența întregului popor. Aceasta necesită pe de o parte patriotismul și competența conducătorilor noștri, iar pe de alta pregătirea fizică și militară a întregii populații.

„Actele de violență fără sens și de distrugere se vor înmulți din cauza sentimentului de haos specific secolului 21 și creșterii sentimentului de neputință a controlului individual ”. (Martin Kwapinski – Guvernul SUA).

De aceea orice om, comunitate, stat - e nevoit să se pregătească pentru a se apăra oricând și oriunde, la nevoie cu forța, împotriva agresiunilor ce apar inevitabil din partea altor oameni, comunități sau state, fie ele vecine sau depărtate.

Rezultă că pentru **supraviețuirea nației** noastre, atât autoapărarea teritoriului cât și autoapărarea personală impun o educație fizică de masă, cu caracter utilitar (militar - marțial). Învățarea autoapărării e o îndatorire cetățenească esențială, dar metoda de apărare trebuie să fie una civilizată: rațională, responsabilă, preventivă sau terapeutică - nu violentă sau distructivă.

□□ **Orice om cu scaun la cap, orice cetățean, este silit de viață să se priceapă la autoapărare, în primul rând la cea fizică - dar și la cea verbală.**